

myndighed, som ifølge vedkommende lands lovgivning er kompetent til at modtage søforklaring. Der er under de nordiske forhandlinger opnået enighed om, at det som et led i det nordiske samarbejde på søretsområdet og den retsenhed, der er tilstræbt i sølovgivningen, vil være naturligt, at de nationale organer, der i hvert af de nordiske lande kan modtage søforklaring, også får kompetence til at modtage søforklaring fra skibe hjemmehørende i et af de øvrige nordiske lande. Reglen er ubetinget, og der vil således ikke længere være adgang til at afgive søforklaring for dansk udenrigsrepræsentation i Finland, Norge og Sverige.

Udtrykket „anden myndighed . . . . .“ er valgt af hensyn til, at man i det svenske udvalg har overvejet at henlægge optagelse af søforklaring til særlige „sjöförklaringsnämnd“ i stedet for til de sædvanlige domstole.

Ifølge stk. 3 skal søforklaring i udenlandsk havn uden for det nordiske område ligesom hidtil afgives for en dansk udenrigsrepræsentation, der er bemyndiget til at modtage sådanne forklaringer. Det har været drøftet i udvalget, om adgang til at afgive søforklaring for konsulat, der blev indført ved en ændring af søloven i 1902, helt burde ophæves under hensyn til de mangler, der undertiden har vist sig at være forbundet med sådanne søforklaringer. Udvalget er imidlertid nået til det resultat, at adgangen til at afgive søforklaring ved udenrigsrepræsentationer bør opretholdes under hensyn til den oplysende værdi, der i almindelighed er forbundet hermed, idet man forudsætter, at der ad administrativ vej gøres noget for at forbedre kvaliteten af disse søforklaringer gennem udsendelse af fornøden instruktion til de pågældende repræsentationer og eventuelt ved at indføre særlige spørgeskemaer til hjælp for repræsentationernes behandling af disse sager. Det er over for udvalget oplyst, at antallet af afgivne søforklaringer ved danske udenrigsrepræsentationer gennemgående udgør 50 pr. år. Udtrykket „udenrigsrepræsentation“ omfatter såvel udsendte diplomatiske eller konsulære repræsentationer som honorære repræsentationer. Det afgørende er, om repræsentationen af udenrigsministeriet har modtaget bemyndigelse til at optage søforklaring. Det er hensigten i forbindelse med gennemførelsen

af sølovsrevisionen at foretage en omlægning af praksis med hensyn til meddelelse af bemyndigelse af nævnte art til honorære repræsentationer under hensyntagen til repræsentationernes kvalifikationer og geografiske betydning for skibsfarten.

De norske og svenske udkast indeholder en regel om, at konsulen, når han optager søforklaring, så vidt muligt skal bistås af to for tilfældet tilkaldte søkyndige personer, helst statsborgere fra de andre nordiske lande. Udvalget har overvejet at indføre en tilsvarende regel i lovudkastet, men er bl. a. på grundlag af erklæringer indhentet fra enkelte generalkonsulater i større havnebyer nået til det resultat, at denne fremgangsmåde næppe ville være at større praktisk værdi og efter omstændighederne ville kunne virke forsinkende for gennemførelsen af en søforklaring.

Som en videre konsekvens af det nordiske samarbejde, der har fundet udtryk i reglen i udkastets § 303, stk. 2, foreslås det, at søforklaring, hvis der ikke findes en bemyndiget dansk udenrigsrepræsentation i den pågældende havn, skal kunne afgives for en stedlig finsk, norsk eller svensk udenrigsrepræsentation, såfremt vedkommende repræsentation efter sit hjemlands lovgivning er kompetent til at modtage en sådan forklaring. Derimod er der ikke som efter sølovens § 40, stk. 3, adgang til at afgive søforklaring for „den myndighed, under hvilken sådanne forretninger på stedet henhører“. Denne regel har i de senere år kun været brugt meget sjældent og kun ved afgivelse af søforklaring i de øvrige nordiske lande, hvilket efter udkastet vil være dækket af reglen i § 303, stk. 2.

Som stk. 4 er foreslået en regel om pligt for skibsføreren til, når søforklaring har været afgivet for udenrigsrepræsentation, at melde sig til søretten i første danske havn, hvortil han ankommer med skibet eller dets mandskab, for at bekræfte og om fornødent uddybe den afgivne søforklaring. Reglen, der ikke findes tilsvarende i de øvrige nordiske udkast, må ses som en videreførelse af reglen i søretslovens § 9, hvorefter der i visse tilfælde af søulykker, hvor søforklaring er afgivet i udlandet, er foreskrevet pligt for skibets fører til at melde sig til søretten i første danske havn, hvortil han ankommer med skibet eller dets mandskab, for at